

## *Odstraňování*

S lunce zapadlo šest minut před čtvrtou. Kay ležela na podlaze a pročítala drobotisk na zadní straně novin. Víčko pravého oka držela pevně zavřené, levé oko měla stále unavenější a unavenější a maličká písmenka na ni vyskakovala mezi šmouhami blouznivě klesajících dlouhých řas. Čím dál častěji musela zavírat obě oči a dopřávat odpočinek ztuhlé tváři. Čím dál častěji se dívala na svět nad sebou úkosem zpod přivřených víček a s hlavou nakloněnou napravo. Tahle hra ji sice rozčilovala, zároveň v ní však narůstal skromný pocit vítězství: odolává pokušení dívat se na život hezky zpříma už od chvíle, kdy se ráno vzbudila, což bylo podle hodinek na jejím zápěstí před celými osmi hodinami. Kdyby se Kay někdo zeptal, proč pořád zavírá pravé oko – zrovna teď, dvě minuty před čtvrt na pět na Štědrý den odpoledne, když je maminka uprostřed zběsilých příprav a mladší sestřička Eloise v zadním pokoji sama hraje drápky –,

nedokázala by odpovědět. Dneska zkrátka musí pravé oko udržet zavřené, a tak to dělá.

Přímo proti její hlavě se o zeď opíralo obrovské zrcadlo v kovovém rámu. Tatínek sliboval, že ho pověsí nad krb, ale i po třech měsících pořád stálo tady, nikdo si ho nevyšímal a akorát se na něm usazoval prach. Kay se zájmem sledovala nezajímavý odraz sebe samotné. Přišlo jí, že učitelé ve škole jenom dokolečka mluví o osobnosti: mít osobnost, vyrůst v osobitého člověka, projevovat svoji osobnost a hlavně rozvíjet svoji osobnost. Kay si byla jistá, že jí osobnost chybí, rozhodně tedy taková, která by byla vidět. Byla ten typ člověka, kterého si ostatní nikdy pořádně nevyšímají.

Táta se ještě nevrátil domů, zase zůstal dlouho v práci, stejně jako každý den tenhle týden a každý víkend tenhle měsíc. Stejně jako každý měsíc tenhle rok. Je v laboratoři nebo u sebe v kabinetě, na čtrnáctidenních výkopech, v knihovně, na jednání – Kay už ztrácela přehled. Maminka po snídani zuřivě vydrhla kuchyňskou linku a pak holkám slíbila výlet na kolech a kino. Jenže když o pár hodin později sluníčko zase zapadlo, jejich sněhule a kabáty pořád ležely u dveří tak, jak je tam nechaly předchozího večera. Kay zaslechla zvonění telefonu a napadlo ji, jestli náhodou nevolá táta. Jako obvykle bude mít zpoždění.

Začala klimbat a noviny pod její hlavou jemně šustily, když vtom do pokoje vtrhla maminka. Dupala po dřevěné podlaze, jako by do prken bušila kladivem. „Vezmi si kabát, Kay, jdeme ven. Ať se oblékne i Eloise.“

O pět minut později už dívky seděly vzadu v autě, v mrazivém vzduchu se jim srážel dech, nervózně se chichotaly a ještě pořád netušily, kam jedou a proč. Motor s každým zařazeným stupněm nabíral na otáčkách ve stejném rytmu, v jakém s nimi kolébal auto, a nervozita začínala opadat. Kay stále cítila jemnou bolest a teplo

v dlani, kterou jí předtím sestřička mačkala. Položila si ruku do klína. Noc kolem auta vypadala mrazivá a jasná a dívkám svítila do očí urputná, převážně bílá světla linoucí se z okolních domů. Kayino postranní okénko se naopak pořád zamlžovalo, jak na něj vydechovala. Netrpělivě nakláněla hlavu na všechny strany, kam jen dosáhla, ale nikterak si nepomohla. Auto projelo kolem semaforů jako blesk a odbočilo na svažující se silnici. Ell začala vrtět nohou.

„Nech toho, Eloise! Za dvě minuty budeme vystupovat.“

„Když já mám něco v botě. Tlačí mě to.“

Kay se znovu zahleděla z okýnka. Počítala, kolik pouličních lamp už minuly. Pomáhalo jí při tom, jak se jejich světlo leskle odráží od stříbřité vozovky, ještě pokryté ledem ze včerejší noci. Levé oko už musela mít příšerně unavené, byla si totiž jistá, že uprostřed každého kuželu světla vrhaného lampou vidí na zemi drobný kulatý stín – nebo za to možná mohlo to, jak divně a zploštěle svět vypadá, když se na něj člověk dívá jen jedním okem. Třeba se jednalo o zbytečky dechu sraženého na skle. Byla v pokušení otevřít i druhé oko, jenže kdyby to udělala a ta tmavá kolečka se ztratila, jednalo by se vlastně o důkaz toho, že tam nikdy nebyla, nebo právě naopak? Když se člověk zadívá přímo na hvězdu, občas ji vůbec nevidí, ale stačí přimhouřit oči nebo odvrátit zrak a najednou tam je. A hvězdy přece existují. Jak bychom si od nich mohli jinak něco přát?

A najednou jí došlo, kam jedou a proč máma předtím neodpovídala na jejich otázky. Auto zabrzdilo a zůstalo stát před povědomou bránou. Kay na sedadle celá ztuhla a cítila, jak se jí prohnutou páteří, opisující pohodlně tvarovanou polstrovanou opěrku, rozlévá chlad. Ell na druhou stranu dala průchod svému zklamání. „Nechci jít k tátovi do práce,“ zakňourala, a aby svým slovům dodala důraz, koplá tou svojí protivnou a tlačící botou do sedačky před sebou.

Za okénkem u brány držel stráž noční vrátný, statný stařík, který byl ztuhlý a zkroucený jako kus starého dřeva, měl mohutná nahrbená záda a bílý knír, co připomínal řídká a visel mu až dolů přes hranatou čelist. Kay ho ještě nikdy nepotkala, ale když vstal, zjistila, že na sobě má uniformu univerzitního vrátného: bílou košili, černé kalhoty a vestu. Brána se otevřela a muž na ně mávl, že mohou pokračovat na parkoviště, načež se vybelhal ven z matně osvětlené místnosti, sešel ze schodů a vydal se za jejich autem. Vypadalo to, že odhadl, kde asi zaparkují, Kay totiž sledovala, že zamířil rovnou k místu, do něhož maminka zacouvala poté, co spěšně minula pár volných stání. Vrátný si to k nim štrádoval rozvážným oficířským krokem, ale dorazil až ve chvíli, kdy otevíraly dveře. Měl příjemný hlas, vůbec nezněl jako to chraplavé štěkání, na jaké byla u univerzitních vrátných zvyklá. Možná byl na vánočním večírku, pomyslela si Kay. Po vánočních večírcích bývají lidi rozněžnělí.

„Můžu vám nějak pomoci?“ zeptal se maminky. Tón jeho hlasu připomínal dotek flanelu, byl hutný, lehoučký a hřejivý, jako by jí mile nabízel pomocnou ruku. Přesto tam stál s rukama zabořenýma do kapes a bylo vidět, že pomaličku pohybuje prsty, jako by v nich převracel mince.

Maminka zrovna odepínala Ell z podsedáku a nepřítomně jí sundávala fialovou botičku. Ell už byla na dětskou sedačku stará a vysoká, jenže o svých osmých narozeninách probřečela celý večer, až nakonec Kay s maminkou prošly dům i auto a daly si záležet, aby vrátily staré dobře známé věci na původní místa.

Mamka zatřásla botičkou a na zem spadl jeden drápek. Maminka ho sebrala a vložila ho Ell do natažené dlaně. „Ne, děkuju,“ odpověděla. „Přijela jsem pro manžela. Má moc práce, zdržel se tu.“

„Obávám se, že všichni už odešli domů, paní...“ Vrátný se odml-

čel a Kay sledovala, jak pozvedá levé obočí a čeká, až mu maminka prozradí své jméno.

„Clare.“ *Maminka totiž nemá stejné příjmení jako tatínek*, došlo Kay. *Není žádná paní*. „Clare Worthová.“

„Aha, paní Worthová. Nevymýšlím si. Jak říkám, všichni už bohužel odešli domů. Stojí tady jen moje auto a auto starého pana profesora Jacksona, co zemřel minulé úterý – kéž odpočívá v pokoji –, už jsem to tu obešel a pozamykal, nezůstaly tu jediné odemčené dveře, všude je zhasnuto a neproklouzla by ani myška.“

Kay měla levou dlaň zlehka položenou na maminčině paži a cítila, jak jí pod prsty tuhnou svaly. „Ne že bych vám nevěřila, ale on sem jen pracovat, takže se po něm stejně půjdu mrknout nahoru,“ řekla.

„Jak že se manžel jmenuje? Worth?“ Starý vrátný mluvil tiše, ale neústupně, asi jako vrkající holub hřivnáč. Přesunul váhu z jedné ztuhlé nohy na druhou, rychle, aby neztratil rovnováhu. Kay se na okamžik zdálo, že se snad levým koutkem pousmál, ale pak se jí to rozleželo. Nebo možná jemu.

„Jmenuje se More. Doktor More. Totiž Edward. Edward More. Pracuje na koleji svatého Mikuláše. Dělá teď na tom projektu se střepy.“

„Já se tu v projektech popravdě zrovna nevyznám,“ připustil starý pán. „Každou chvíli přijdou s něčím novým. Ale na lidi mám docela pamatováka a žádného doktora Morea si teda nevybavuju.“ Zprudka se nadechl, pozvedl ruce k ústům a prudkým vydechnutím si ohřál konečky prstů. „Na druhou stranu jsem jenom noční vrátný.“

„Určitě už jste ho někdy viděl,“ prohlásila maminka. „Chodí sem pomalu každý večer. Každou noc.“

Vrátného napadlo, že má vlastně adresář a telefon a že by mamince mohl ušetřit námahu a zavolat nahoru do kabinetu. Maminka

mu v tom chtěla zabránit, ale on už se na bolavých nohách belhal zpátky do vrátnice. Kay držela maminku za ruku – měla ji ledovou, ale na tom není uprostřed zimy nic divného. Čekaly pod schody vedoucými do stísněné vrátnice. Ve skutečnosti to byl jenom dozděný a zastřešený koutek mezi dvěma opěrnými pilíři staré budovy katedry archeologie, s hezkým kulatým okénkem. Někdo na něj vylepil stříbrné hvězdičky. Ell na ně ukázala a začala jim vyprávět, že ve škole vyrobila přání se stejnými hvězdičkami a s třpytivými ozdobami. Zopakovala jim to asi třikrát nebo čtyřikrát, ale maminka ani Kay nereagovaly, a pak se ve dveřích konečně objevil vrátný. Kay si chtěla prohrábnout vlasy, ale měla je stažené tak pevně, že připomínaly kus ledu.

„Bohužel na seznamu žádného doktora Morea nemám,“ oznámil jim vrátný. „Ani na tom celouniverzitním. Říkala jste Edward More, že ano? Hledal jsem ho s jedním i se dvěma, o‘.“

Maminka si ztěžka povzdechla, vešla do vrátnice a holčičky nechala venku. Stály pod okenní římsou tak tiše, že k nim dolehlo i pár útržků rozhovoru. Na tichém a prakticky prázdném parkovišti rostlo jen pár holých stromků – mladých, vysázeli je tam v pravidelných rozestupech podél dvou průjezdních cest tak před čtyřmi pěti lety. Kay si ještě pamatovala, že tohle bývala zatravněná plocha, ale teď byl skoro všude asfalt. Větve stromů se temně leskly ve světle zářivých reflektorů na střeších katedry archeologie. Přezdívalo se jí Pitt. Kay pevně zavřela levé víčko, ponořila se do tmy a sevřela Ellinu dlaň ještě pevněji, jako by se snažila nahradit chybějící smysl.

Dveře se otevřely a původně tlumené hlasy se najednou rozlehly po celém vyprázdněném nádvoří. Clare Worthová zase protestovala: „... já to nechápu. Jasně, říkal jste, že je to nejnovější seznam, ale on tu musí být. Pracuje tu už roky. Klidně vám ukážu jeho kabinet.“